

Det, vi har sagt, er jo, at vi ikke ønsker, at der forlods skal gives penge til Fagbevægelsens Ulandssekretariat. Men hvis der er projekter, der efter en faglig vurdering viser sig at have et højere niveau end de andre og dermed er bedre til at fremme den udvikling, vi ønsker, så er det fair nok. Så giver vi også penge i den retning. Men vi ønsker ikke forlods at levere pengene.

Så til hr. Morten Bødskov: Det, vi gennemfører med den her kriminalforsorgsaftale, der er en del af finansloven, er, at vi giver flere penge til kriminalforsorgen. Vi skaber flere pladser. Vi laver bedre pladser til det antal, der er nu, fordi vi undgår den dobbeltbelægning, der er, og vi starter en tendens, hvor vi får nedbragt den kø, der har været, sådan at det tidsrum, der går, fra man får sin dom, til man kommer i fængsel, bliver kortere.

Det er alt sammen noget, der kræver en finansiering, som Socialdemokratiet desværre ikke vil være med til. Der er ingen gratis pladser, og derfor er Socialdemokratiet ikke med i den kriminalforsorgsaftale, der er.

Første næstformand (Svend Auken):

Så bliver der ikke flere indlæg her før frokostpausen. Den første taler efter pausen er den næste taler i ordførerrækken, hr. Nicolai Wammen.

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 12.07

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges

Nicolai Wammen (S):

Julen er glædernes tid og børnenes fest, siger man. Og der er da heldigvis også en masse at glæde sig over, når julefreden snart sænker sig over landet.

Men det er også svært at komme uden om, at det desværre ikke er alt, der ser lige lyst ud. Det gælder i særlig grad regeringens og Dansk Folkepartis økonomiske politik og deres netop indgåede finanslovaftale. Arbejdsløshedstallene stiger måned for måned, pengene fosser ud af statskassen, og regeringen og Dansk Folkeparti har opgivet at betale af på gælden.

Samtidig ser vi, hvordan Danmarks samlede produktion er faldet et halvt år i træk. Vi befinder os i recession. Hjulene er gået i stå, og fremtiden er sat på pauseknop. Konklusionen er desværre klar. Vi har at gøre med et VKO-flertal, der har mistet grebet om dansk økonomi, og det kan nok så mange forsøg på skønmaleri fra finansministerens side ikke skjule. Regeringen er dumpet. De barske realiteter taler deres tydelige sprog.

I næste uge skal vi endeligt behandle næste års finanslov, en finanslov, som desværre på ingen måde bidrager til at afhjælpe den negative udvikling, snarere tværtimod. Den finanslov, som vi skal stemme om, koster arbejdspladser, den er uambitiøs, og måske værst af alt forsømmer den fuldstændig at tage hånd om nutidens problemer og fremtidens udfordringer. Man kunne derfor godt fristes til at sige en masse om den samlede finanslov for 2004, men det meste vil jeg nu gemme til på torsdag.

I dag skal vi koncentrere os om ændringsforslagene. Og regeringens ændringsforslag er jo som bekendt et resultat af de drøftelser, der har været omkring finansloven.

Der skal ikke herske tvivl om, at vi gerne så, at disse møder og forhandlinger havde ført til nogle stærke aftaler imellem Socialdemokratiet og regeringen. Det gælder bl.a. i forhold til trafik, politi og kriminalforsorg, men også på en lang række andre punkter.

Vi var i arbejdstøjet, men finansministeren ønskede ikke, at forligene skulle laves med Socialdemokratiet. Det beklager vi. Men lad mig samtidig slå fast: Vi er hverken sure eller fornærmede. Slet ikke. Men vi synes, det er brandærgeligt, for sammen kunne vi have lavet nogle forlig, som kunne have samlet Danmark frem for at splitte, som kunne have sat en kurs, der var den rigtige.

Vi kunne have skaffet 15.000 flere arbejdspladser her og nu og på længere sigt mange flere. Vi kunne have foretaget de helt nødvendige investeringer i fremtiden, investeringer i vores børn, i uddannelse og forskning. Vi kunne have arbejdet for et Danmark med færre miljøproblemer og en rig og mangfoldig natur med adgang for alle.

Vi kunne have sikret en fair og holdbar håndsregning til landets svageste stillede pensionister. Vi kunne have givet mange mennesker mere livskvalitet ved at styrke den forebyggende indsats på sundhedsområdet. Og vi kunne have skabt mere tryghed og sikkerhed i hverda-